

AGICIRO

Goede mensen van De Lier,

Zoals velen onder jullie weten krijgen mijn leerlingen van het zesde middelbaar van mij de opdracht om hun geloofsbelijdenis te schrijven. Een opdracht waar sommigen op vloeken omdat ze aanvankelijk niet weten hoe ze aan deze opdracht kunnen/moeten beginnen. Bij anderen lijkt het er op dat ze aan het wachten waren om eindelijk eens uit te schrijven waar ze al lang over aan het denken zijn. Hoe dan ook, voor de meesten is het de eerste keer in hun leven dat ze voor zichzelf formuleren waar ze staan op de kronkelweg van hun levensbeschouwelijke zoektocht.

Dat ik even mag meewandelen in hun zoekend geloof is voor mij zo'n wonderlijk rijke ervaring dat ik die graag met jullie wil delen. Daarom heb ik één van mijn leerlingen gevraagd om hier te komen getuigen. Marise was meteen bereid om dit te doen.

Marise, wil je eens jezelf voorstellen?

Ik ben Marise, geboren in Brugge op 11 oktober 1996. Mijn moeder is van Rwandese afkomst en mijn vader is Belgisch. Mijn dubbele nationaliteit heeft een enorme invloed gehad op mijn karakter, mijn manier van denken, en mijn geloof. Ik ben op een katholieke manier opgevoed. Niet overdreven, maar toch wel genoeg om te zeggen dat ik mijn basis gekregen heb. Al van kinds af aan heb ik 1 grote passie, en die is zingen. Gepassioneerd door muziek ga ik door het leven. Het werd al snel duidelijk dat ik een familiemens was.

Wat weet jij over de familie van je mama?

Mijn moeder heeft 6 zussen en 1 broer, iedereen woont zowat verspreid over de hele wereld, van België tot Italië tot Londen. Het is dus vanzelfsprekend dat het vele jaren geduurd heeft voordat ik mijn nonkel en tantes allemaal ontmoet heb. Voor een familiemens als mij, is dit niet altijd makkelijk. Mijn zus en ik deelden vroeger een kamer, toen onze moeder ons 's avonds instopte bleef ze nog altijd wat in onze kamer zitten om ons verhalen over haar jeugd te vertellen. Onbewust maakten we kennis met onze grootouders -die we nog nooit gezien hadden- en nog zoveel meer familieleden. Het verlangen om mijn hele familie te ontmoeten was groot, heel groot. En dit verlangen bleef maar groeien. Mijn grootste droom werd dan ook al snel om naar Rwanda te gaan.

Je vertelde mij dat de droom tot vervulling is gekomen toen je 10 jaar was. En ook dat die ontmoetingen met je grootouders in Rwanda heel veel invloed hebben gehad op de manier waarop jij nu door het leven gaat.

Ik ben nooit iemand geweest die oppervlakkig naar het leven keek, zelfs op een jonge leeftijd dacht ik al vaak dieper na over gevoelens van een mens, over het al dan niet bestaan van

God. Toen deze droom uitkwam, ontstond er iets nieuws in mij. Er was een enorm besef van dankbaarheid. Ik was natuurlijk mijn ouders dankbaar voor het regelen van deze reis, maar ik was ook dankbaar voor dingen die niet te betalen waren door mijn ouders. Het feit dat ik toch mijn grootouders heb kunnen ontmoeten, hoewel ze al niet meer jong en sterk waren. Het feit dat de sfeer daar zo goed was. Het feit dat er direct een sterke connectie was tussen mijn grootouders en ik, het gevoel dat ik hen al mijn hele leven kende. Ik was zo dankbaar, ik wist niet wie of wat ik nog meer kon bedanken dan de mensen rondom me waarvan ik hield. Dit zorgde voor een onrustwekkend gevoel. Ik vond het egoïstisch van mezelf, ik wist dat ik nog iets of iemand moest bedanken maar ik wist niet precies wie of wat. Ik richtte me automatisch tot God, en dat zorgde voor een goed gevoel, een gevoel dat mijn dankbaarheid geapprecieerd werd. Dat is precies wat ik zocht. Vanaf dat moment wist ik pas écht wat dankbaar zijn is. Ik voelde dat mijn gevoel van dankbaarheid dan omgezet werd in geluk.

En toen las ik iets wat ik zelden lees in zo'n geloofsbelijdenis: vanuit die dankbaarheid kwam jij tot gebed.

Het verbaasde me dat mensen daar zoveel meer bezig waren met nadenken over het leven terwijl hier in België daar niet veel aandacht aan wordt besteed. In Europa zijn we meer bezig met cijfertjes. In Europa streven we naar financiële rijkdom. In Rwanda merkte ik dat de mensen vooral rijk wilden zijn aan gedachten. Ik vond mezelf daar in terug. Ik heb ergens die zomer een deal met mezelf gesloten, dat ik elke avond een gebedje zou doen. Dat ik me elke avond tot God zou richten, dit zou mijn bezinningsmoment zijn. Mijn moment waar alleen ik, kan converseren met God. Een moment waar ik vrij kan zijn en niemand mij iets wijs kan maken. Een moment waar ik gewoon mezelf kan zijn en mezelf verder kan ontdekken. En tot de dag van vandaag, blijft bidden mij inspireren om een beter mens te zijn. Hoe meer ik bid, hoe meer ik vrede vind met de wereld en met mezelf.

Als mensen problemen hebben, willen ze die even kunnen vergeten en terug kunnen lachen. Dit is inderdaad leuk, maar dat werkt je problemen niet weg, het stelt ze alleen uit. Dat vind ik net zo fascinerend aan bidden, ik neem eigenlijk mijn verantwoordelijkheid op om na te denken over mijn problemen, ik wil ze niet vermijden, ik wil ze oplossen. Tijdens het bidden word ik geconfronteerd met mijn problemen en ik ben vrij om erop te reageren hoe ik wil, zolang ik maar op het einde met een gerust hart mijn gebed kan afsluiten. Een probleem heb je, als je ergens geen vrede mee kan vinden, en dat vind ik net als ik bid, vrede, rust en kalmte. Dit maakt het veel makkelijker om met problemen om te gaan in mijn leven. Je moet klaar en zuiver kunnen blijven denken.

Je schrijft verder in je geloofsbelijdenis: "Ik heb God altijd bij mijn zijde"

Mijn geloof heeft me al ver gebracht in het leven. Het is een soort van oneindige kracht. En al ben ik onzeker, ik heb mezelf leren accepteren, en met mezelf bedoel ik mijn innerlijk en persoonlijkheid. Het geeft me de kracht om niet op te geven, en de kracht om te blijven

houden van mensen en de liefde en vriendschap te blijven verspreiden. Vele mensen die slechte ervaringen hebben met valse vrienden waardoor ze in de steek worden gelaten zeggen vaak dingen als “Vanaf nu vertrouw ik nooit iemand meer”. Dit is iets wat je mij niet snel zult horen zeggen. Ik vind niet dat je direct je geloof in de mensheid moet opgeven door een slechte ervaring, dat is een belediging voor mensen die het wel goed voorhebben met anderen. Je zou bijvoorbeeld gewoon wat voorzichtiger kunnen zijn met wie je al dan niet in je leven toelaat. Maar ook gewoon voor jezelf moet je anderen kunnen vergeven om jezelf tot rust te laten komen. Eens je al je gedachten op een rijtje hebt gezet kan je terug zuiver nadenken en dan pas kan je je richten op gelukkig zijn.

Toen ik jouw visie op de mens heb gelezen dacht ik: zo kijkt God waarschijnlijk naar de mens; zo positief, zo mild tegenover de fouten die mensen maken, maar ook de verantwoordelijkheid die ons wordt gegeven om voor de wereld te zorgen. En voor het veranderen van de wereld vind jij inspiratie in de biografie die je hebt gelezen van Martin Luther King Jr.

We vragen ons af waarom God de armoede niet kan verdrijven uit de wereld. Maar God werkt niet zo, God werkt via de mensen, hij werkt via ons. Hij voert zijn daden onrechtstreeks uit. Hij spoort ons aan iets te doen tegen armoede en honger in de wereld. Hij spoort ons aan goede dingen te doen, en eens deze dingen een positief effect hebben gehad op onze wereld, vergeten we precies dat we deze inspiratie vonden in onze gebeden.

Martin Luther King Jr. was voorstander van de geweldloosheid, en ik moet hem volkomen gelijk geven. Ik was het geen enkele keer oneens met hem. Het sterkste wapen dat er bestaat zijn woorden, alleen met dit wapen kan je een mens veranderen. Je kunt iemand verwonden met een pistool omdat deze persoon niet dezelfde visie heeft als jou, en deze persoon zal misschien niet meer in opstand komen maar zijn haat tegenover jou zal wel groeien. Je overtuigt geen mensen door hen fysieke schade aan te richten laat staan ze te vermoorden, dan vergroot je nog enkel de haat. Terwijl als je met woorden terugvecht, kan je iemand van je standpunt overtuigen. Als de mentaliteit van iemand verandert, verandert deze persoon, en dat verandert misschien zijn of haar vrienden. Mensen luisteren naar hun geliefden, en volgen misschien dezelfde mentaliteit. En zo verandert de visie van de wereld stilaan. Dat is in opstand komen, dat is de wereld veranderen.

Marise, de meeste van jouw leeftijdsgenoten geloven dat er ergens IETS is, maar willen dat ‘iets’ niet God noemen. Jij gebruikt zeer uitdrukkelijk het woord ‘God’.

Bij het lezen van jouw werk werd ik echt stil van de manier waarop jij beschrijft wie God voor jou is en wat geloof voor jou betekent.

Er wordt niet genoeg nagedacht over het woord 'geloof'. Geloof is volgens mij iets zeer persoonlijks. Iedereen interpreteert het op zijn of haar eigen manier. Maar ik vind dat er minstens sprake moet zijn van respect voor elkaars keuze. Gelovigen worden vaak gezien als 'achterlijk', mensen die te dom zijn om de wetenschap niet te geloven. Maar daar gaat het meestal ook niet om. Vele gelovigen weten ook wel dat God de aarde niet geschapen heeft, maar gelovig zijn is zoveel meer dan enkel dat.

Veel mensen beginnen pas te geloven in God wanneer ze iets slecht meemaken. Ik ben ervan overtuigd dat de muren uit een ziekenhuis minstens evenveel gebeden hebben aangehoord als de muren van een kerk. Wanneer je begint te geloven, en ondervindt dat dit jou vrede geeft en dit jou absoluut tot rust brengt, dan denk ik helemaal niet dat je te laat kan zijn. Eenmaal je in vrede bent met je verleden en met jezelf, is het dus ook de bedoeling dat je je weer kunt fixeren op een betere toekomst vol hoop en dat je positief kan denken.

Mijn visie op het leven dankzij mijn geloof is dus dat het onze plicht is als maatschappij om voor elkaar te zorgen met veel respect. We leven samen omdat we elkaar nodig hebben. Het is de opdracht van gelovigen om niet-gelovigen te inspireren. We hebben als mens allemaal effect op elkaar, ook al behoren we niet allemaal tot dezelfde 'groep'.

Ik zou jouw getuigenis willen afsluiten met een verwijzing naar de titel die jij aan je geloofsbelijdenis hebt gegeven: AGACIRO. Maar dat is een woord dat wij niet kennen...

Agaciro is een Rwandees woord waar eigenlijk geen vertaling voor is. Agaciro stelt de typische kenmerken voor van ons karakter. We zijn een volk dat nooit opgeeft, zelf niet na de genocide in 1994. We blijven vechten voor een vooruitgang, en we stellen het goed, we gaan vooruit, samen, met zijn allen. We mogen het verleden uiteraard niet vergeten, we moeten erop verder bouwen. We moeten het in ons achterhoofd houden, zodat we nooit vergeten waarom we zo hard vechten voor een betere toekomst.

Marise Ackaert
De Lier, 1 juni 2014

Inleider en vragensteller: Jef Truwant